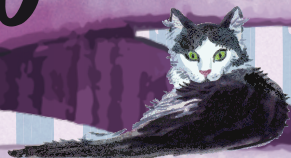

PAULINE MAIOVÁ

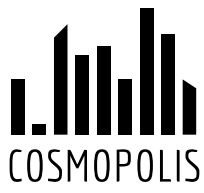

Štěstí má barvu

levandule

COSMOPOLIS

PAULINE MAIOVÁ

Štěstí má barvu
levandule

Přeložila Kateřina Prešlová

Original title: **Das Glück ist lavendelblau** by **Pauline Mai**
© 2020 by **Blanvalet Taschenbuch Verlag**,
a division of **Verlagsgruppe Random House GmbH**, München, Germany.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021
Translation © Kateřina Prešlová, 2021
Cover illustrations © Olga 1983Siv1, zzzorikk, HikaruD88, Apostrophe,
cvetochek.tzvetaeva / Depositphotos.com

Prolog

Tomu starému kamennému domu všichni říkali *Malá čarodějnice, La Petite Sorcière*. Přitom jako domek pro čarodějnici vůbec nevypadal. Byl natřený na bílo, podstavu měl z trámů z tmavého dřeva a z Puimoissonu, nejbližšího městečka s knihkupectvím, obchodem s potravinami a několika kavárnami, jste sem mohli autem dojet za pár minut. Přesto se zdál být zapomenutý uprostřed levandulového moře, které se vlnilo ve větru a bez přestání tiše ševalilo. Na omítce vedle vchodových dveří visel lesklý mosazný štítek. Na něm bylo pod letitými rýhami už jen nezřetelně vidět vyryté jméno domu a obrys čarodějnice, která jako by se vznášela nad vysokým stromem. Jak nápis vznikl a podle čeho dům dostal své jméno, to už dnes nikdo neví. Ti, kdo by o tom mohli něco vyprávět, už dávno nejsou mezi živými.

Mezi růžovými keři v zahradě, zářícími ve zlatém světle zapadajícího slunce, se mihl kocour s hustým bílým kožichem. Pod každým stropem uvnitř domu visely svazčky usušené levandule, jejíž omamné aroma se mísilo s intenzivní vůní dřeva a prostupovalo celým stavením. Nahoru k ložnicím vedlo tmavé schodiště a odtamtud pokračovaly úzké příkré schody na půdu.

Tam stála a hleděla z otevřeného okna.

Její vrásčitá ruka spočívala na parapetu. Vedle ležel pestře vyšívaný polštář, který přímo vyzýval, abyste si přisunuli stoličku, vylezli na širokou římsu, uvelebili se a nechali svůj pohled bloumat po širých levandulových pláních a oblých vrcholcích, zatímco vaše myšlenky bloudí v hlubinách minulosti. Stará paní stále častěji podléhala svodům dávno uplynulých let a ztrácela se ve vzpomínkách.

Do místnosti zavanul lehký větřík. Pohrával si s dlouhými bílými vlasy staré paní a rozprostřel jí je po tváři. Kolem kotníků se jí zavlhl okraj světlých bavlněných šatů. Její pohled, nepřítomný a odhodlaný zároveň, se zastavil u jakéhosi bodu v dáli. Někde venku zaštěkal pes, ke staré ženě ten zvuk ale nedolehl. Shýbla se a přisunula si schůdky. Opatrně vystoupila na první stupínek, pak na druhý a posadila se bokem na širokou římsu, levá noha ještě spočívala na schůdkách. S mírnou námahou se přisunula blíž k otevřenému oknu a podívala se dolů. Cesta před vchodem byla pokrytá štěrkem v barvě písku, jímž prorůstala stébla trávy. Prostranství se na jedné straně otvíralo k silnici bez asfaltového povrchu, která se jako had vinula k okolním vesnicím, lemovaná sytě zelenými stromy a bledými trsy pichlavé trávy. Tu a tam vykukovaly květy levandulí.

Ozvalo se vrznutí, to se ke slovu hlásily léty pokřivené dřevěné trámy. Stará paní se neohlédla, důvěrně znala každičkový zvuk domu, v němž strávila desítky let. Oknem pronikl náhlý závan větru. Něco zašustilo, žena se natáhla, aby to zachytila, ale sáhla do prázdna, zapotácěla se a ztratila rovnováhu.

Stará paní padala. Světlé šaty se nafoukly jako balon, dlouhé bílé vlasy jí divoce vlály kolem obličeje.

Pak už bylo slyšet jen jemné šumění levandulových polí a kdesi v dáli zaštěkal pes.

Vytáhla jsem kufr, který ležel pod postelí, a začala jsem do něj bez rozmyslu házet oblečení: spodní prádlo, kalhoty, trička, pár sukní, šaty, sandály. Pobíhala jsem po bytě jako fúrie, sháněla své kosmetické nezbytnosti, přihodila blok a pár knih a nacpala vše do velké kabelky. Rychlým trhnutím jsem zavřela zip na kufru a pak jsem se zarazila. Co teď bude dál? Podívala jsem se na připravená zavazadla a najednou mě přepadly pochyby. Všechno, co jsem ještě před chvilkou viděla úplně jasně, jako by se znenadání ztratilo v mlze.

S povzdechem jsem se sesunula na pohovku a natáhla se po mobilu. Od Oskara žádná zpráva nepřišla. Vztekla jsem praštila rukou do gauče a do očí se mi znovu nahrnuly slzy. Kam to asi může člověk dotáhnout, když sám sobě připadá jako otravná ufnukaná holka? Jednoznačně nikam. Kdykoli jsem si v uplynulých dnech myslela, že už jsem konečně za vodou, znovu se ve mně zvedla vlna všech těch pocitů.

Zastrčila jsem mobil pod čalouněný polštář a hřbetem ruky setřela rozmazanou řasenku z tváří. Zhluboka jsem se nadechla. Ve kterém okamžiku se vztah mezi mnou a Oskarem změnil, kdy nás to začalo hnát každého jiným směrem, aniž jsme si to dokázali

přiznat? A jak jsme to spolu i přesto mohli vydržet tak dlouho, až do té poslední rány?

Pokusila jsem se ty myšlenky zaplašit dřív, než se mě opět zmocní vztek z posledních dní a promění mě v ubrečenou trosku. Potřebovala jsem plán, dobře vystavěný plán, kterého bych se teď mohla držet, upínat se na něj a pevně se do něj zakousnout. Popadla bych kufr a odjela, prostě zmizela. A vědět bych všem dala, teprve až bych byla pryč z Berlína. Až bych byla dostatečně daleko od Oskara, tak daleko, že to gumové lano, které nás tak dlouho drželo u sebe, by se konečně přetrhlo.

Narovnala jsem se, odhodlaná vyhrabat se z hlubin gauče, když se potichu a nesměle ozval telefon ukrytý pod polštářem a způsobil mi chvilkový šok, který se okamžitě rozplynul během hektického hledání v záhybech pohovky. Jakmile jsem telefon držela v ruce, z displeje na mě zasvítilo jméno Clémence. Potlačila jsem rozčarování, odkašlala si a zahájila rozhovor chraplavým: „Haló?“

„Pepe, prcku, to je dobře, že jsem tě hned zastihla. Nejsi v práci?“

Hlas můj o čtyři roky starší sestry byl příjemný, ale dnes mi připadal podivně nalomený, úplně jiný než normálně. Musela předtím plakat. Přitom byla z nás dvou určitě ta temperamentnější, malý kulový blesk s výškou sto pětadesát na podpatcích a silným hlasem, který obvykle přehlušil všechny okolo. Pláč opravdu nebyl součástí jejího repertoáru, takže jsem okamžitě zbystrila. Než jsem odpověděla, znovu jsem si odkašlala.

„Čau, Clem. Jsem právě doma, pár věcí se změnilo, musím ti o tom povyprávět.“

„Prcku, poslouchej, budeš mi to muset říct jindy. Stala se hrozná věc. Mamie měla nehodu. Je v nemocnici a...“ trošku se zadrh-

la a mně se zdálo, že za ní slyším ruch v obchodě, rychlé kroky, útržky slov, „... nevypadá to dobře.“

„Co se stalo?“ Skoro jsem zaječela, zdálo se mi, že mi do krku spadla ježatá koule a chce mě zadusit. Mých devětadvacet let rázem zmizelo a já jsem si připadala vyděšená a ochromená bezmocí jako malé dítě.

„Nevíme přesně. Je to záhada, zřejmě vypadla z okna na půdě. Naštěstí skončila v křoví a to zmírnilo dopad.“

„Z okna na půdě? Mamie vypadla z okna na půdě? Chceš mě tahat za nos? Z toho se přece vypadnout nedá!“ Dolní hrana jediného okna v prostorné střešní místnosti se nacházela dobrý metr nad zemí a měla široký dřevěný parapet. Jako dítě jsem se ráda v noci tajně propížíla nahoru, uvelebila se na měkkých poduškách a četla si ve světle baterky, dokud se mi oči samy nezavřely únavou. Aby člověk z toho okna vypadl, musel by vyšplhat na široké prkno, dolézt až ke kraji a trochu se odrazit – to jsou všechno věci, které by mamie nikdy neudělala. Ani jsem si nebyla jistá, jestli by jí to stářím zesláblé svalstvo vůbec *dovolilo*.

„Já vím,“ přerušila moje úvahy Clem. „Říkala jsem, že to je záhada. Nic přesně nevíme, protože se s ní ještě nedá mluvit. Fakt je, že spadla a je na tom hodně zle. Měla bys co nejdřív vyrazit na cestu. Táta je na konferenci na Tchaj-wanu. Zkusí přijet, ale bude to až za pár dní.“

„Co se jí přesně stalo?“ zeptala jsem se ustrašeně.

„Rozsah poranění nám ještě neřekli. Zjevně si zlomila pár kostí. Teď dělají magnetickou rezonanci, aby zjistili, jestli si neporanila lebku.“

Musela jsem polknout. V uších mi duněla ta poslední slova, „neporanila lebku“.

„Hned tam jedu. Stejně jsem měla v plánu ji navštívit, už mám

sbaleno.“ Během telefonátu jsem vstala, vzala peněženku a dala ji do kabelky. „Dej mi prosím hned vědět, kdyby se něco změnilo nebo kdyby vám řekli něco dalšího.“

„Jasně, a ty zavolej, hned jak dorazíš do *Petite Sorcière*. Přijedu tam pro tebe. Jeď opatrně, jedna příbuzná v nemocnici mi úplně stačí!“

La Petite Sorcière, to byl název venkovského stavení mé babičky, kde jsme s Clem trávily všechny letní prázdniny uprostřed voňavých levandulových polí. Vždycky, když jsem ucítila tuhle vůni, ať v kavárně, kde byly kytičky levandule součástí výzdoby stolků, nebo ve vlaku, když mě chtěla předběhnout starší dáma a její parfém se za ní ještě chvíli vznášel ve vzduchu, mě myšlenky okamžitě přenesly do Provence, kde jsme si se sestrou a dětmi prázdninových hostů hrály s míčem nebo běhaly v doprovodu psů ze sousedství po zdánlivě nekonečných polních cestách, na nichž mě vysoká tráva šlehala do lýtek... A samozřejmě jsem si vzpomněla i na to, jak jsem mlsala všechno to vynikající cukroví, které mamie dokázala vykouzlit. Pokud si pamatuju, celé týdny jsem nejedla nic jiného než zákusky z odpalovaného těsta zvané *éclair*s, koláčky *tarte* nebo madlenky. Sestra se tam po maturitě odstěhovala. Nelákala ji jen krásná krajina a to, že chtěla být babičce nablízku, ale především něžné city; vzala si svou lásku z mládí, Gasparda, a od té doby s ním žila v domku necelých deset minut jízdy autem od mamie.

Popadla jsem kufr a kabelku. Žlutý Volkswagen Brouk na mě čekal před berlínským činžovním domem. Když jsem nakládala tašky, došlo mi, že jsem nahoře samozřejmě zapomněla klíče od *Petite Sorcière*, kreditku a doklady od auta. Chtě nechtě jsem musela znovu vyšlapat schody do svého malého dvoupokojového bytu v nejvyšším patře.

Cestou nahoru jsem potkala Jonase s jeho dvouapůlletou dcerou Felicií v náručí. Usmál se a zůstal stát, nejspíš aby se mnou prohodil pár slov. Já jsem ale omluvným mávnutím ruky odmítla, příliš ponořená do vlastních myšlenek a pocitů, jen jsem neodolala a lehce štípla Feli do baculaté dětské ručky.

„Penelope, počkej,“ volal za mnou Jonas, když jsem spěchala po schodech. Otočila jsem se a ještě zahlédla, jak si rukou projel blondaté kudrny. Bylo to zvláštní... Ačkoli jsme se v posledních letech vídali jen zřídka, každé gesto svého někdejšího nejlepšího přítele jsem znala naprosto dokonale. Věděla jsem, že když si takhle prohrábne vlasy, je nervózní. Musel cítit tutéž nejistotu jako já, ten pocit mezi dvěma lidmi, kteří se odcizili, přestože jednu dobu si byli velice blízcí. Prostě jsem to nedokázala se-trást, když jsme se potkávali. Vzdorovitá kadeř mu jako vždycky zase spadla do očí.

„Dopoledne jsem před domem potkal Oskara. Dal mi pro tebe...“ Začal složitě prohledávat kapsy, dceru přitom pořád držel v náručí. Ta se bavila tím, že tatínkovi zakrývala oči. Poslepu nahmatal kapsu u kalhot, s triumfálním „voilà“ vylovil drobný kovový předmět a natáhl ke mně ruku.

Klíč. Ten, který jsem dala Oskarovi, když ve svém bytě jednou nechal přespat kamarády a bydlel mezitím u mě. Klíč mi už nevrátil a dál jsme o tom vůbec nemluvíli. Tehdy nám připadalo správné a přirozené, že mohl přicházet a odcházet, jak se mu zlíbilo. Zírala jsem na klíč v Jonasově dlani jako opařená.

„Jsi v pohodě? Myslel jsem, že o tom něco víš... Aspoň to tak vypadalo, když mi ho Oskar dával,“ řekl Jonas nesměle.

Stočila jsem pohled k jeho očím, kterými se na mě znepokojeně díval. Nepřítomně jsem přikývla, natáhla ruku a scházela po schodech k nim dolů. Feli mě napodobila a s úsměvem ke mně

vztáhla ruku. Teď jsem ji ale neštípla, jen jsem si vzala klíč a strčila ho do kapsy u kalhot.

„Jo,“ odpověděla jsem a snažila se vzpamatovat. „Všechno se vyjasnilo.“ Vyhnula jsem se Jonasovým očím a pohlédla na prázdné schodiště. Že vlastně nebylo co vyjasňovat, že Oskarův krok vyřešil všechno, co bychom si mohli říct, to jsem mu teď nebyla schopná vysvětlovat. Měla jsem v té chvíli před sebou mnohem důležitější záležitosti. „Jsem na odjezdu do Puimissonu,“ vypadlo ze mě. „Babička je v nemocnici, víš, ona spadla.“

„To mě mrzí,“ řekl účastně Jonas.

„Mezí,“ zažvatlala vzápětí Feli a připlácla si malou ruku na ústa, což musela odkoukat od starších dam, které v každičkou denní dobu klevetily v pekařství za rohem. Musela jsem se i přes své starosti usmát a pohládila jsem její blondatou kšticí. Chtěla mě na oplátku chytit za černé kadeře, naštěstí však nebyly dost dlouhé, aby na ně dosáhla. Takže se přece jen vyplatilo, že jsem si před dvěma týdny nechala zkrátit vlasy na délku po ramena.

„Díky, díky vám oběma,“ vykoktala jsem ze sebe a nohou našla další schod. „Já už musím.“

„Jo, jasně. Ať je babičce líp.“

„Díky,“ zopakovala jsem, otočila se a vyrazila po schodech nahoru.

„Jo, Pepe,“ uslyšela jsem jeho hlas a znovu se na něj podívala. „Můžeš mi zavolat kdykoli, kdybys měla trable, víš to, vid’? Jsme přece kámoši.“

Věnovala jsem mu vděčný úsměv. Jak tam tak stál, s dcerkou v náručí, dobráckým pohledem, slibem, že mu můžu zavolat, připomněl mi všechny ty večery, které jsme tehdy jako kamarádi strávili spolu, a přepadla mě touha ty důvěrné chvíle vrátit.

„To víš, že jo,“ slíbila jsem mu a spěchala dál. Několika kroky

jsem byla u dveří svého bytu, posbírala věci a ve chvílce už jsem seděla v autě s nohou na plynu.

Bylo už po západu slunce, když jsem minula Schwarzwald, nechala za sebou Freiburg jako poslední větší německé město a oklikou přes švýcarský venkov jsem dorazila k francouzským hranicím. Když jsem si uvědomila, že už jen stěží udržím víčka, pronajala jsem si pokoj ve skromném dálničním motelu. Mezitím přišlo několik stručných zpráv od Clem mapujících průběh dne: Mamie měla kromě různých zlomenin také otřes mozku a byla apatická, závažnější úraz hlavy si však zřejmě nepřivodila. Sice to znělo dobře, mou starost o babičku to ale úplně neuklidnilo. Co to znamená, že je apatická? Je to snad běžná reakce na takový pád? Během psaní zpráv s Clem jsem si na Googlu vyhledávala, jaké následky mohou člověka potkat po těžkém pádu, a někdy mezi tím jsem upadla do neklidného spánku.

Dalšího rána jsem vyrazila na druhou etapu své cesty. Jízda po Francii se mi líbila, s potěšením jsem sledovala měnící se krajinu i střídání dialektů na odpočívadlech. Ráda jsem řídila svoje autíčko, které jsem v osmnácti zdědila po matce. Matka bývala typická Berlínanka, jakých už se dnes moc nevidí, kdežto otec se narodil a vyrostl v Provinci. V době studií přijel jednou jako turista do Berlína, a i když chtěl ve městě strávit vlastně jen týden, zůstal tam nakonec navždycky, protože se zamiloval do Flory, mojí matky. Dneska pracuje jako profesor v oboru literární vědy na Mnichovské univerzitě a vždycky pendloval mezi oběma městy, zatímco maminka... Při té myšlence jsem sevřela volant pevněji. Už skoro dvacet let jsme tímhle autem vyráželi do světa, už tenkrát, když jsme ještě byli čtyři. Uchovávalo bezpočet vzpomínek ze všech těch cest a výletů, které jsme společně podnikali.

Zesílila jsem rádio a zaposlouchala se do zpráv, jenže už za pár

okamžiků se o pozornost začaly opět hlásit myšlenky na mamie. Neporazitelnou Mathilde s pevnou vůlí i citlivým porozuměním pro druhé, kterou životem provázela zdánlivě nepolevující síla. Nezastavila ji ani dědečkova smrt. Držela se nad vodou, dál vedla *La Petite Sorcière*, penzion, který spolu pár let předtím založili v opuštěném domě uprostřed levandulových polí. Sousedí i obyvatelé okolních vesnic jí přitom pomáhali.

I my jsme od té doby musely tu a tam přiložit ruku k dílu. Už jsme netrávily prázdniny na polích a u zvířátek jako dřív, nýbrž vytřepáváním peřin a hlavně prací v kuchyni, kde jsem mamie, jak jsme jí láskyplně říkaly, koukala při vaření a pečení přes rameno. Tady vzplála moje vášeň pro hnětení těsta, míchání krému a zdobení dortů. Celé hodiny jsem se od ní učila připravit dokonalé odpalované těsto, správně vytvarovat croissant i to, jak pravá vanilka vykouzlí jedinečnou chuť krému po *éclairs*.

„Už jsi opravdová cukrářka,“ chválila mě babička vždycky, když jsme se rozplývaly nad čerstvě upečenými lahůdkami, než jsme je předložily hostům. A mně se rozzářil obličej, už tak dost rozžhavený od horka v kuchyni. Mamie mě pyšně objala a ještě jednou se se mnou zatočila dokola, až se z našich zástěr vznesl obláček mouky...

Při vzpomínce na ty časy se mi udělalo těžko u srdce. Pomyslela jsem na mamie, zkusila jsem si ji představit, jak leží v nemocniční posteli, oči zavřené. Obrázek se ovšem od mé rozesmáté babičky tolik lišil, že zůstal zamlžený.

Uháněla jsem po francouzské dálnici ve svém křiklavě žlutém autě. Kolikrát už jsem tuhle trasu projela... Zнала jsem každé odpočívadlo, jméno každé obce a věděla jsem, v kterých místech už naladěná stanice v rádiu přestane hrát. Jakmile v něm začalo šumět, otáčela jsem knoflíkem dál a poslouchala tu jemné zvuky

klavíru, tu nějakou debatu o kultuře, politice či posledním fotbalovém zápase nebo jsem si pobrukovala v rytmu známých songů. Většina písniček mi bohužel připomínala, co se stalo mezi mnou a Oskarem. Při přestávkách na odpočívadlech jsem si pořád dokola kontrolovala zprávy, pátrala ve zmeškaných hovorech, ale nehlásil se. Copak mi nemohl poslat ani pár slov, třeba *Mrzí mě, že to takhle dopadlo* nebo *Doufám, že se máš dobře*, cokoli, co by naznačovalo alespoň špetku soucitu? Zjevně si myslel, že vrátit klíč je dostatečně výmluvné, abych pochopila, jak věci vidí on. Ano, skutečně jsem to poselství pochopila, bylo mi to jasné, už když mi do telefonu přiznal svou nevěru s nějakou Isou. Už mě nechtěl, už neměl o náš vztah zájem. Chtěl tu druhou ženskou. Je to snad dost k ukončení vztahu, který trval tři roky? Jeden telefonát, pár frází, vrátit klíč a sbohem, tvá Máňa? Nemají si lidi sednout, o všem si promluvit, rozebrat, co se pokazilo? Na to bychom museli být dva, a Oskar tuhle potřebu zjevně necítil. V očích mě začaly pálit slzy vzteku, ale odhodlaně jsem je zaplašila a soustředila se na cestu. Najednou jsem zjistila, že už jsem od *Petite Sorcière* jen kousek, ale v zamyšlení jsem si to ani neuvědomila.

Zvlněnou krajinu pokrývala jasná fialová barva levandulových polí, vlahý větřík pohupoval jejich květy ve vlnách sem a tam. Bylo to jedno veliké voňavé fialové moře. Jen v dálce jste mohli rozeznat skalnaté okraje Verdonského kaňonu. Když vůz zdolal další kopec a vyjel na vrchol, otevřel se přede mnou výhled na venkovskou usedlost, která tam osaměle stála obklopená pláňmi levandulí – byla to *Petite Sorcière*. Ten pohled jako by mě osvobodil, sejmul ze mě tíhu, která se mi během jízdy nadržovala v hlavě. Jako by mi zbývalo jen dojet k domu, a tam budu zase volná, odhodím všechnu přítěž, pocítím lehkost a volně se nadechnu. Přidala jsem plyn a autíčko se ještě jednou vzepjalo k výkonu, aby mě rychle

dovezlo do mého útočiště. Motor hlasitě zaburácel, téměř poskočil radostí a svištěl dolů z kopce. Nalevo i napravo ode mě se levandulové květy proměnily ve fialové blesky, které mě povzbuzovaly na cestě k cíli. Blížila jsem se k domu, už jsem viděla jeho dřevěné trámy, bílé stěny a střechu jako vyčnívající tmavý trojúhelník, zahlédla jsem první tyrkysové okenice i tři schody vedoucí k hlavním dveřím. V zatáčce před stavením jsem zpomalila, projela ji hezkým obloukem a po písčité cestě dojela k místu, kde jsem strávila každické léto svého dětství. Tak dobře jsem to tu znala, a přece jsem si zároveň uvědomovala, kolik času od té doby uplynulo a že už dávno nejsem ta malá holka, která si tady v polích hrávala na schovávanou a v noci ji děsilo skřípání starých dřevěných trámů.

Kousek před domem jsem zahrnula na pískem vysypaný plácek, který se používal jako parkoviště. Žádné jiné auto tu nestálo, přestože mi Clem řekla, že včera dorazili dva hosté z Velké Británie, které ubytovala. Nejspíš se vydali objevovat krásy okolí. Podívala jsem se na dveře a skoro jsem očekávala, že uvidím babičku, jak tam stojí s rukama v bok a volá: „Pepe, honem pojď dovnitř, už na tebe čeká čerstvá limonáda!“ A potom, už tišeji: „A mandlové koláčky.“ Jenže tam nikdo nečekal. Ani ne pět vteřin po tom, co jsem vystoupila, se ozvalo hlasité mňouknutí a naproti mi přicupital Falko, heboučkový sněhobílý kocour, kterému jsme se sestrou směly vybrat jméno. Babička na nezvyklé pojmenování hudovala a říkala mu prostě Fousek. Zvedla jsem ho do náruče, abych se s ním přivítala a pořádně ho k sobě přitiskla, což přijal s melodickým vrněním.

„Aspoň že ty jsi pořád tady, miláčku,“ šeptala jsem mu do měkkého kožichu. „Jestlípak víš, kde je naše mamie?“

S Falkem v náručí jsem se vydala k domu, ale obešla jsem ho z pravé strany, kde mě lákaly červeno-žluté plody na velké bro-

skvoni na rohu. Musely to být letošní první broskve, jen málo druhů broskvoní má zralé plody už v červnu tak jako tahle. Babiččina zahrada, kterou založila vedle domu, se už skutečně skvěla v plné nádheře. Odevšad na mě svítily syté barvy, zelené listy salátu, červená rajčata, žluté citrony na stromě i celá řada bylinek v nejrůznějších odstínech zelené, které lemovaly záhonky.

Pohladila jsem Falka a zašeptala: „O tohle se teď my dva musíme postarat nejdřív, vid?“ Kocour však ve svých dvanácti letech nejevil už ani mírnou snahu o to, aby někde přiložil ruku, nebo spíš tlapku k dílu. Škubal sebou v náručí, dokud jsem ho nevrátila na zem, a hrdým kočičím krokem odkráčel přes záhony směrem k živému plotu z šeríku, který se vinul podél domu. Do těchto keřů se mamie musela zřítit. Podívala jsem se nahoru k oknu z půdy. Přeběhl mi mráz po zádech. Rychle jsem se vrátila k autu, vyndala kufr a kabelku a konečně vyšla po třech schodech k domovním dveřím. Pohledem jsem zavadila o mosazný štítek na zdi vedle dveří, přelétla už sotva patrnou postavu čarodějnice a nápis se jménem domu. Když jej moji prarodiče tehdy koupili, nemuseli si dlouho lámat hlavu s tím, jak penzion pojmenují. Dům už jméno měl, a nejspíš ho míval i dávno předtím, když dřevěné podlahy ještě tak nevrzaly a stěny byly čerstvě omítnuté, štítek se leskl a písmo bylo jasně čitelné.

Když jsem překročila práh a odložila zavazadla, obklopila mě vůně starého dřeva. Prsty jsem přejela po tmavém, hrubě opracovaném dřevěném zábradlí kolem schodiště, které vedlo nahoru do patra. Tam se nacházely čtyři hostinské pokoje babiččiny malé říše. Dřevěné prkenné podlahy v celém domě pokrývaly světlé tkané koberce. Nábytek v pokojích v průběhu času vyrobil můj dědeček společně s kamarádem tesařem a babička postupně na bleších trzích posháněla svícný, knihy, staré budíky, obrazové